

1.

Bij de brug over de Uilenkreek

Ambrose Bierce

Een man stond op een spoorbrug in noordelijk Alabama en keek neer op het snelstromende water zes meter lager. De handen van de man zaten op zijn rug, de polsen gebonden met een touw. Een touw omsloot nauw zijn nek. Dit was bevestigd aan een stevige dwarsbalk boven zijn hoofd en de slaphangende lus viel ter hoogte van zijn knieën. Een paar losse planken op de bielzen waar de spoorrails op rustten verschaften een standplaats aan hem en zijn beulen - twee soldaten van het Federale leger, gecommandeerd door een sergeant die in het burgerleven mogelijk politieman was. Op korte afstand op hetzelfde tijdelijke platform stond een officier in het uniform van zijn rang, bewapend. Het was een kapitein. De wachtposten aan beide einden van de brug stonden met hun geweren in de presenteerpositie, dat wil zeggen, het geweer verticaal tegen de linkerschouder met de haan rustend op de onderarm dwars over de borst gestrekt - een formele en onnatuurlijke houding die dwingt tot het stijf rechtop houden van het lichaam.

Het scheen niet de plicht van deze twee mannen te aanschouwen wat er midden op de brug voorviel; zij blokkeerden slechts de toegang tot het planken looppad dat erover liep. Buiten de schildwachten was

er niemand te zien; de spoorweg liep honderd meter recht door een bos en verdween dan in een bocht uit het gezicht. Ongetwijfeld was er verderop nog een wachtpost. De andere oever van de stroom werd gevormd door open land - een lichte helling bekroond met een borstwering van verticale boomstammen, met schietgaten voor geweren en één grotere opening waardoor de monding stak van een koperen kanon dat de brug beheerste. Halverwege de helling tussen brug en fort stonden de toeschouwers - een infanteriecompagnie in één lijn, opgesteld in de rusthouding, de kolven van hun geweren op de grond, de lopen iets naar achteren tegen de rechterschouder, de handen gevouwen over de geweer-sloten. Een luitenant stond rechts van de rij, de punt van zijn sabel op de grond, zijn linkerhand over zijn rechterhand gevouwen. Buiten de groep van vier man op de brug bewoog zich niemand. De compagnie stond met het gezicht naar de brug en staarde als versteend, bewegingloos. De wachtposten, met hun gelaat naar de oevers van de rivier, zouden standbeelden geweest kunnen zijn ter versiering van de brug.

De kapitein stond met gevouwen armen het werk van zijn ondergeschikten gade te slaan, maar maakte geen gebaar of geluid.

De dood is een waardig iemand die, als hij wordt aangekondigd, met formele tekenen van respect dient te worden ontvangen, zelfs door degenen die met hem

het meest vertrouwd zijn. In de code der militaire etiquette zijn stilte en een bevroren houding een vorm van eerbied.

De man die het onderwerp van de ophanging vormde was zo te zien ongeveer vijfendertig jaar. Hij was een burger, als men naar zijn kleding mocht oordelen; de kleding van een planter. Zijn trekken waren goed - een rechte neus, vastberaden mond, breed voorhoofd met achterovergekamd lang donker haar, dat tot achter zijn oren op zijn goed sluitende rokjas viel. Hij had een snor en een puntbaard, maar geen bakkebaarden; zijn ogen waren groot en donkergrijs, en hij droeg een vriendelijke uitdrukking die men nauwelijks zou verwachten bij iemand om wiens nek het hennep ligt. Dit was duidelijk geen ordinaire sluipmoordenaar. De vrijgevochten militaire code voorziet ...